

GÜLİZAR'IN OYU

Güneş ışınları çardağa vuruyordu. Çardakta serili iki yatak vardı. Çardak dört direk üstüne kurulmuş yüksekçe bir yerdi. Tahtalardan yapılmıştı. Etrafı bir çarşafla dolanmıştı. Ön tarafına bir tahta merdiven dayatılmıştı. Merdivenden inip çıkılıyordu. Merdivenin hemen dibinde bir yatak seriliydi. Çardağın gölgesi çökerdi yatağın üzerine. Güneş yatağa geç vururdu.

Merdiven dibindeki yatağa doğru yönelen tavuklar vardı. Tavuklar yatağın üzerinde geçerken Gülizar uyandı. Gözlerini araladı. Üstündeki çardağı fark etti ve günün aydınlandığını gördü. Yana dönünce tavukları fark etti.

- Yavrularım, beni mi bekliyordunuz. Durun ben kalkarım.

Yatakta önce doğruldu. Avluda annesinin ateş yakmış olduğunu gördü. Kız kardeşi ile birlikte tandır da ekmek yapıyorlardı. Hamur yoğurmuşlar. Kız kardeşi yufkaları açıyor yumurta sürüyordu. Annesi tandırın içine yerleştiriyordu. Tandır kokusu Gülizar'ın burnuna kadar geldi.

- Beni niye uyandırmadınız, diye seslendi.
- Acelen yoktu. Biraz daha fazla uyumanı istedik diye cevap verdi Nur. Kız kardeşi nur on sekizine yeni girmişti. Genç, güzel, ince, esmer biri yapısı vardı.
- Olsun, ama tavuklarım acıkmıştır, dedi.

Gülizar yerinden doğrularak çardağın bir ayağından tutarak ayağa kalktı. Üstünü başını düzeltti. Orada bulunan sopasını alarak avlunun içine doğru yürümeye başladı. İçerden bir tabak alarak buğday torbasını açtı ve doldurdu. Bir elinde sopası, bir elinde tabakla avluya doğru yürüdü.

- Cu, cu , cu! diye tavuklara seslendi.

Gülizar'ın sesine alışık olan tavuklar hemen etrafına dolanmaya başladı. Sesi, tavuklara yem zamanını şartlandırmıştı. Sopasını yere atarak olduğu yerde bir eli ile tabağı tutarak bir eli ile buğdayları serpiştirmeye çalıştı.

- Cu, cu, cu! Diye gene seslendi.

Avlu dışına kaçanlar da geri döndü. Kırmızı horozu var gücüyle koşuyordu. Kırmızı horozunu görünce yüzünde ayrı bir sevinç ifadesi oluştu. Tek tek sayarak hepsinin tam olduğunu gördü. Cıvcivler de gelmişti. Kimi tavuklar bir yaşında, kimisi iki, kimisi üç yaşındaydı. Yaklaşık elli tavuğu vardı. Her birine nerdeyse bir isim bulmuştu. Onlarla konuşur, onlarla dertleşirdi. En büyük dostluğu onlarla kurmuştu. Tek sırdaşı olmuşlardı. Hayatta daha büyük umutlarla bağlanmayı sağlamışlardı. Yarım saat öyle bekledi. Tüm tavuklar karnını duyurduğunda avludan dışarı kaçmaya başladılar.

- Özgürsünüz artık. Artık istediğiniz bahçeye, bostana dalabilirsiniz. Akşama kadar serbestsiniz. Akşam hepinizi burada isterim.

Arkalarında bakarak seyretti. Cıvcivler kalmıştı. Onlar da avluda dolanıyorlardı. Bir eliyle yeri tutarak, bir eliyle eğilip sopasını aldı. Geriye dönüp baktığında kahvaltı hazırdı. Sendeleme sendeleme çardağa doğru yaklaştı. Yataklar toplanmıştı. Sofra seriliydi. Babası, kardeşleri sofrada toplanmıştı. Nur da çayı getiriyordu. Sofranın etrafı doluydu o da direğin dibine çömeldi. Sofra ile kendisi arasında küçük kardeşleri vardı. Çayları dolduran Nur herkese dağıttı. Bir tane de Gülizar'a uzatarak:

- Al, şimdi peynir ve yumurta da vereceğim.

Ayrı bir tepsi hazırlayıp yoğurt, peynir yumurta koydu. Gülizar'a uzattı. Gülizar da önüne konulan tepsi de yedi. Kalabalık aile olduğu için Gülizar her gün tepside yiyordu. Kimi kez de herkes yedikten sonra sofraya otururdu. Nur çayları doldurmaktan yiyecek zaman bulamıyordu. Karnını doyuran geriye yaslanıyordu.

- Biliyorsunuz bugün on sekiz nisan, dedi babaları.

Babaları altmış devirmek üzereydi. Başında şapkası, üzerinde şalvarı vardı. Nisandı ama hâlâ ceket giyerdi. Ceketsiz dolaşma alışkanlığı yoktu. Sekiz çocuk babasıydı. İki erkek altı kız vardı. En büyük ikisi evlenmişti. Biri de nişanlıydı. Gülizar dördüncüydü. İlk dördü kız olmuştü. Gülizar'dan sonra bir erkek doğmuştu. Sonrasında iki kız ve en küçükleri erkekti.

Bozçiçek köyü Fırat'ın kenarındaydı. Toprağın büyük kısmı baraj altında kalmıştı. Hatta köy bile yerinde taşınıp daha yükseklerle kurulmuştu. Köyde barajdan sonra altmış hane ancak kalmıştı. Önceleri yüz yirmi hane vardı. Baraj altında kalan topraklarının parasını alan çoğu aile Adıyaman'a, Urfa'ya diğer büyükşehirlere göç edip, umut aramaya başlamışlardı.

Sertkaya ailesi de çok düşünmüş. Taşınıp taşınma arasında kalmış. Baraj altında kalan toprakları az olduğu için devletten az miktarda para almışlardı. Kız çocukları ile zor olur diye ve başka şehirlerde oturan akrabaları olmadığından köyde kalma kararları almışlardı. İki tane erkek oğlanla ve bunlarda küçüklerdi. Biri onaltı biri de on yaşındaydı. Yörelerinde erkek çocuklarına önem verilirdi.

- Bugün on sekiz nisan diye başlayan cümlesiyle devam edecekti ki babası.
- Biliyoruz dedi, Nur
- Sözümü kesme. Bugün seçim var. Ben, anneniz, ablanız, Gülizar, Nur toplam beş oyumuz var. Benim dediğim partiye oy vereceksiniz. Tamam mı? Diyerek bir göz gezdirdi.

Kendi sert tonundaki sesinin çocuklarının üzerindeki etkisini görmek istercesine bakındı. Herhangi bir karşıtlık görmeyince yüzünde mutluluk ifadesi belirdi.

- Biz partilerden ne anlıyorsunuz, dedi anaları. Sanki bizim karnımıza bir ekmek mi girecek.
- Olur, mu memleket meselesi. Hükümetimiz kurulacak, bizi yönetecek olanları seçeceğiz. Çok önemli milli meseledir, dedi babası.
- Bize ne olacak. Ankara'da rahat oturup eğlenecekler. Köylüyü, fakiri, ırgatı düşünen kim.
- Ne demek onlar bizim adımıza karar verirler. Bizden daha iyi bilir büyüklerimiz diyerek annelerinin çocuklarının üzerinde olumsuz bir hava esmesine engel oldu.

Aile reisi konumunu kaybetmeye hiç niyetli olmadığı için gözlerindeki keskin kararını onaylatırcasına bakındı. Aslında ailede böyle tartışmalar pek görülmezdi. Babalarının her daimi sözü geçerdi.

- He, he o nedenle köyümüz baraj altında kaldı.
- Baraj; elektrik demek, su demektir. Devlete gelir demek.
- Doğru diyorsun da giden bizim topraklarımız, bizim köylerimiz. Su Harran'a yaradı. Bizim toprağımız gitti.

Annesinin çıkışı çocukları şaşırtmıştı. İlk defa gözleri önünde böyle bir tartışma denk geliyordu. Tartışmanın sonucunun nereye varacağını merak edercesine konuşmaya herkes

odaklanmıştı.

- Harran da bizim.
- Ama biz ırgat gidiyoruz.
- Irgat mırgat gidip çalışıyoruz.
- Önceleri tarlamızda çalışıyorduk. Şimdi Harran'da çalışıyoruz.
- Senin aklın ermez.

Bu söz annelerinin zoruna gitmişti. Sesini yükseltmeye başladı. Lafın altında kalmaya hiç niyetli görünmüyordu.

- Senin ki erer sanki. Ne demişti gelen cumhur reis barajın açılışında “ Sayın Adıyamanlılar, Bozovalılar, Samsatlılar, Urfalılar artık Çukurova'ya gitmeyeceksiniz. Haran'a gideceksiniz.” Siz de bunları alkışladınız. Ne değişti ırgat gene ırgat. Ne değişecek ki ha Çukurova ha Harran.
- Seni gene kardeşlerin mi doldurdu.

Tartışmanın odak noktasını öğrenmek istercesine aklını kurcalayan soruyu sormuştu. Çünkü kayınlarıyla farklı partileri tutar, sürekli birbirlerine muhalefetlik yaparlardı.

- Ne kardeşlerim, ben bildiğimi söylüyorum.
- Ben bilirim geçen seferde gidip kardeşlerin partisine verdin.
- Ne kardeşleri siz onları sevmesiniz diye bu partiye onlar sizi sevmez zıt partiye verirler. Sizin ki partililik mi. Kim kimi sevmez gidip onun zıt partisine verir. Köyde beş tane parti çıkıyor. Beş tane husumet var. Partililer köye uğramaz. Siz burada birbirinizi yiyin. Partililik yüzünde aynı köyün insanı, birbirine selamı kessin. Baştakiler de gülük gülistanlık içinde yaşasın.

Anne ile babalarının tartışmaları almış başını gidiyordu. Bu tartışmadan cesaret alan Nur:

- Ben talebelerin dediği partiye vereceğim.
- Ben de, ürkek sesiyle Gülizar da kendi düşüncesini belirtmişti..
- Ne dediniz anlamadım. Dininize imanınıza. Ne talebesi. Birkaç tane genç, ne dediğini belirsiz çıkmış. Yok, şu olacakmış, bu olacakmış. Okula gittiniz bunları mı öğrenmek için. Biz niye gönderiyoruz sizi okula. Siz gelip bize akıl öğretiyorsunuz. Onların aklı yetmez. Bu devlet güçlüdür. Korkacaksınız devletin gücünden. Bir daha dediğinizi duymayım. Benim dediğime vereceksiniz.

Başlarını öne eğdiler. Babalarına karşı gelmek yakışmaz. Saygıda kusur etmezler.

- Tamam, baba dedi Nur. Gülizar da yanıt vermedi.

Babası biraz daha sesini kalınlaştırarak:

- Önce ben, annenizle oy kullanmaya gideceğim. Sonra siz gidin. Nur sen de Gülizar'la birlikte içeri gir. Yardım et ablana.
- Ben kullanmayı biliyorum baba, dedi. Tek başıma hallederim. Bu sözleri söylerken kendine

güven gelmişti.

Önceki seçimde oy kullanmıştı. O zamanda evlenen ablası kendisiyle birlikte içeri girmiş, ona yardım etmişti. Oyu ablasının dediğine basmıştı.

- Olmaz, dediğimi yap sen Nur dedi babası. Son ve kesin kararlı ses tonuydu.
- Tamam baba.
- Hadi hayırlısı, dedi.

Yerinden kalkıp evin içine doğru gitti. Geri geldiğinde elinde seçmen kâğıtları ve nüfus cüzdanları vardı. Herkesinkini dağıttı. Gülizar'inkini de Nur'a vererek evden dışarı çıktılar. Kızlar sofrayı toplamaya başladı. Erkekler köyün içine daldılar.

- Gülizar, sen önden git. Ancak varırsın. Bizi bekle ama. Bizde sana ulaşıyoruz.

Sopasını alan Gülizar sendeleye sendeleye köyün içine doğru yürüdü.

Gülizar köyün yolunda, okul yoluna doğru yürüyordu. Köyün ortasında Kır Hacı ile karşılaştılar. Kır Hacı sürekli takılır Gülizar'ı sinirlendirmek için elinden geleni yapardı.

- Gülizar, ne zaman kırmızı horozunu yiyeceğiz, diyerek öfkelenmeye çalışıyordu.
- Hele ağza bak, horuz yiyecek ağızda var. Önce sen bir ağzına bak, sonra yemek aklına gelsin.

Sert sözler karşısında neye uğradığını şaşırды. Söylediklerini kimse duymamıştır diye sağına soluna bakındı. Kır Hacı arkasına bakmadan hızla yürüdü. Kırk yaşlarında gösteriyordu. Köyün her işinde adı çıkardı. Ortalığı karıştırmaya bir numaraydı. Kızların okul işlerine karışırdı. Töre diye diye çoğu gencin hayatına mal oldu. Köyde kimse sevmezdi. Ama herkes iyi geçinirdi. Bizim adımızı çıkarmasın, bize kötülüğü gelmesin diye çekinirlerdi. Parti işlerini dayattırırdı. Tüm köyün kendi partisine oy vermesini için denemedik kurnazca oyun bırakmazdı. Kasabaya gittiğinde bunu kullanırdı. Bu kadar seçmenim var. Parti başkalarından köy adına bir şeyler koparmaya çalışırdı. Koparırdı da ama ne köyün haberi olurdu ne de başkanın gönderilen yardımların yerine ulaşip ulaşmadığı. Bir şekilde her şeyi kendine mal ederdi. Köylü Kır Hacı noktasında haklıydı ama ne yapacağını da bilmiyorlardı.

Gülizar köy yokuşuna doğru geldiğinde sopası kayınca düştü. Orada geçen bir genç yardım etti. Elinde tutup kaldırdı. Sopasını eline verdi. Başını kaldırıp baktığında köyün üniversiteye giden birkaç gencinde biri olduğunu gördü.

- Nereye Gülizar abla,
- Okula. Oy kullanacağım.
- Ne güzel. Oy kullanabilmek senin için. Bu senin hakkındır. Aslında bir sürü hakkın olmalı ama vermiyorlar.

Gülizar yirmi iki yaşındaydı. Bu ikinci oyu olacaktı. Gülizar anne karnına düştüğünde üç kızları vardı. Doktora gittiklerinde bununda kız olduğunu öğrenince annesi bunalımlar yaşadı. O dönemler evde birlikte yaşadıkları kaynanasına ne diyeceğini bilemiyordu. Her kız doğumunda sonra kaynanası küsüp gider, bir hafta dönmezdi. Soyunun sürmesini istiyordu. Aslında kendisi de dört kız bir erkek doğurmuştu. Belki çektiği sıkıntıları gelinine de çektirmek istiyordu. Gülizar'ın annesi düşük yapmak istedi. Bunun için bildiği tüm koca karı yöntemlerini denedi. Ama düşüremedi. Sonunda Gülizar doğdu. Beş yaşına kadar yürümedi. Doktorlar bir anlam veremiyordu.

Sonunda engelli olduğu tespiti konuldu. Okula da gönderdiler. İki yıl boyunca birkaç harf, birkaç rakam dışında bir şey öğrenemedi. Belki ailenin ilgisizliği, belki köye gelen öğretmenlerin bu alanda eğitim almamaları, onun okul hayatının sonunu getirmişti. Zekâ düzeyi de düşük çıkmıştı. Gülizar'a uygun okul ortamı da yoktu. Özel eğitim okulları henüz yerleşmemişti. Kendi imkânları ile okuma durumu zaten yoktu. Başka bir şehre gönderme durumları da olmadı. Kız çocuklarının okula gönderilmesinin hor görüldüğü bir memlekette, bir kızın okula gitmemesi, hiç sorun teşkil etmiyordu. Hem Gülizar zamanla kaderine razı oldu hem de ailesi.

- Ne yapalım. Ben bilmiyorum ki ne okumam ne yazmam var diyerek yanıtladı.
- Olsun. Keşke sana bir tekerlekli sandalye alabilselerdi.

Bu sözlerden sonra gencin yüzüne bakınca sanki nur görünüyordu. Bıyıkları yeni terlemiş, kıvrıkcık saçlı, çelimsiz bir yapısı vardı.

- Bizimkilerin imkânı yok.
- Bastonun da yok.
- Bastonu ailem alabilir ama köy yerinde zor olur diye ben istemedim.
- Devlet almalı. Sizi güvence altına almalı.

Gencin kararlı duruşu hoşuna gitmişti. Hafif bir tebessüm yüzünde belirdi. Omuzlarını bükerek:

- Haklısın. Ne diyeyim. Sizin dediğiniz partiye oy vereceğim, dedi.
- Gülizar abla, içinde ne geçiyorsa onu yap. Keşke herkes senin gibi düşünebilseydi. Önemli olan senin sağlığını, biz sadece halkımız için doğru olanı söylemeye çalışıyoruz. Hiçbir parti engelli aday bile göstermemiş. Engelli haklarını savunacak, meclise gidecek kişi yok.

Sabah babasının yaptığı konuşmaları anımsadı. Oysa bu delikanlı ne bir zorlama yapıyor, ne bir öneri sunuyordu. Hem de gönlünde geçeni yap diyordu. Söyledikleri hoşuna gitmişti ama son cümlesi kendisinde şaşkınlık yaratmıştı.

- Nasıl yani?
- Bazı partiler formalite icabı son sıralara koymuşlar. Onlar da seçilmeyecek yerdeler. Biz herkes için iyi olanı istiyoruz. Sadece kendimizce uygun gördüğümüzü ve sizler için doğru olanı söylüyoruz.
- Bu kas kafalılar anlamıyor.
- Sizi düşman görüyorlar. Kalkmış dünün çocukları bize akıl veriyorlar diyorlar.

Karşısındaki delikanlıyı uyarmak istercesine içinde geçen samimi ifadeleri dile getiriyordu.

- Olsun, sen onlara aldırma Gülizar abla.
- Sen önden git, beni bekleme.

Gülizar gencin zor durumda kalmaması için bu öneriyi dile getirmişti. Görenlerin gence karşı temkinli olmasını istemişti.

- Birlikte gideriz.
- Sen git, şimdi gören biri olacak kafasını çeliyor derler. Seninde başın ağrır. Boş ver sen git benden yana rahat ol.
- Ya sen ne kadar akıllı, düşüncelisin. Biz ne senden, ne kimseden oy istedik. Sadece bildiklerimizi söyledik. Görüşürüz.

Önden giden talebenin arkasında baktı. Böyle gençlerimiz varken, bu şapkalılar bize akıl öğretiyorlar. Bu şapkalılar dönemi bitse de köyümüz rahata kavuşsa diye içinden geçirdi. Okulun bahçesine vardığında çok kalabalıktı. Nerdeyse tüm köylüler ordaydı. Büyük çoğunluk erkekti. Kadınlar gelip gidiyordu. Annesi de babası da oyunu kullanmış evin yoluna girmişlerdi.

Gülizar okul bahçe kapısından içeri girdiğinde biri seslendi. Gülizar'ı kenara çekerek bizim partiye oy ver demişlerdi. Gülizar da ben işimi bilirim gibisinde davranmıştı. Yirmi metre önde bir başka partili durdurmuştu. Okul kapısına vardığında tam beş kez durdurmuşlardı. Her bir partili kendi oy pusulasını göstererek “ buraya bas Gülizar” demişlerdi. Pusulalara baktığında kafası tamamen karmakarışık olmuştu. Girişte bir yığılma vardı.

Okul girişi merdivenliydi. Merdiveni çıkmakta zorlanan Gülizar iki kere düştü. Bunu gören gençlerden biri yardım etti.

- İyi misin Gülizar abla?
- İyiyim, sağol. Gencin yüzüne baktığında yolda karşılaştığı gençti.

Ne kadar iyi yürekli bir genç diye düşündü. Bugün her zor anımda yardımına koştu. İçinde onun için iyi dilekler diledi.

- Neden okul projeleri yapılırken engellileri düşünmezler.
- Anlamadım, proje diyerek anlamsızca baktı.

Genç de etrafındaki insanların da sesini duymasını istercesine sesini yükseltmişti.

- Yani sizleri düşünmezler. Büyükşehirlerde ikinci, üçüncü, dördüncü katlara çıkmak zorunda olan engelli vatandaşlarımız var. Ne bir asansör koyarlar ne de merdivenlere engelli arabası için basamaksız bir yer.
- Bizi düşünen kim, diye yanıtladı.

Düşüşü görenler oraya yanaşmaya başladılar. Konuşmaları dinlemek için yanaşanlarda yadsınmayacak derecedeydi.

- İşte sorun da burada. Çoğu belediye otobüsü aynı, bina aynı. Oysa bunları yerleştirmeden projelerin onaylanmaması gerekir. Vatandaş nasıl çıkıp gidecek, oy kullanmaktan vazgeçiyor. Neden demokrasiye katkısı olmasın. Kendini temsil etme imkânı gitsin.
- Haklısın ama ne yapayım bu halimle.

Konuşmalara tanık olan köylülerden bazıları yardım ettiler. Gülizar'ın ellerinden tutarak çıkmasını sağladılar.

Kapıya iyice yaklaştığında sandık kurulunu gördü. Bir masanın üstüne bir sandık konulmuştu. Etrafi ipe bağlanmış, mühür tarafı girenlerin görebileceği şekilde yerleştirilmişti. Islak mühürlüydü. Sandığın hemen arkasında köyün öğretmeni vardı. Kırmızı kravatı, mavi gömleğin üzerine yakışmış, siyah takım elbisenin içine iyi gitmişti. Yanında da beş tane köylü vardı. Tamda

birbirini sevmeyen beş kişi vardı. Sanırım her bir ayrı bir parti adına sandık kurlu üyesi seçilmişti, diye düşündü.

Oy kullanacakların ön sırasında Kır Hacı vardı. Gülizar'ı görünce gene dalga geçmeye çalıştı.

- Gel Gülizar, sana sıramı vereyim.
- Senden gelecek iyilik gelmez olsun. Sıra mıra istemez.
- Gel, gel hangi partiye oy vereceksin.
- Sen kendini çok mu akıllı zannediyorsun diye çıkıştı.

Oradakiler tuhaf tuhaf bakarken Kır Hacı gülüyordu.

- Senin oyun önemli değil.
- Seninki de benim de aynı diyerek kararlı duruşu ses tonuna yansıyor.

İnsanlar konuşmalara kilitlenmek, birazda gülmek için girişteki hole birikmeye başlamışlardı.

- Olur, mu aynı. Senin ki yarım oy sayılır.

Bu söz Gülizar'ın sinirlerinin tepe taklak olmasını sağladı. Yüzündeki ifade iyice sertleşti. Etraftaki hiçbir insana aldırılmayarak içinden gelenleri sıraladı.

- Ne sanıyorsun kendini. Kendini çok akıllı sanma. Belki kendi oyunu pahalıya pazarlıyor olabilirsin sanma ki çevirdiğin numaraları kimse bilmiyor ama söylemeye çekiniyorlar. Senin ki de benimki de bu sandığa girecek. Senin de bir tane oyun var benim de bir tane. İkisi de aynı yere giriyor. Oyun bittikten sonra “**Şah da piyon da aynı torbaya girer.**” Sandık açıldıktan sonra ikimizin de oyları eşit be Kır Hacı.

Nerde bu söz aklına gelmişti tam olarak hatırlayamadı ama can alıcı sözü keskince alnından vurmuştu.

Ortalık kakhaha sesi ile doldu. Gergin seçim ortamı birden yumuşadı. Kır Hacı'nın rengi benzi attı. Ortalıktan kaybolmak istercesine hareketlenmeye başladı. Dayanamadı, kendi sırasına bakmadan dışarı attı kendini.

Bir kere daha Kır Hacı'yı yenilgiye uğratmıştı. Ondan korkan insanlar bizim yapamadığımızı nasıl başardı diye seviniyorlardı. Köyde unutulmayacak laflar ediliyordu.

Gülüşmelerden sonra öğretmen devreye girdi.

- Arkadaşlar, biliyorsunuz hamilelerin, engellilerin, yaşlıların oy kullanma önceliği var. Bu nedenle Gülizar'ı önü alıp kullandırtmak istiyorum.
- Tamam. Herkes ortak bir dil olacak şekilde konuştu.

Gülizar öne doğru geçti. Nur'u bekleyeceğini hatırladı ama bunu söyleyemedi. Birden kendine güveni geldi. O olmadan da bunu yaparım diye düşündü.

- Yardım ister misin? dedi öğretmen.
- Hayır dedi.

Bir eline pusula ile zarfı alarak oy kullanma bölümüne geçti. Mühür ordaydı. Bir kâğıt yapıştırılmıştı oraya ama okuyamıyordu. Pusulayı açtı üstten baktı. Ne çok parti vardı. Oysa köyde beş tane parti bilinirdi. Yirmi parti vardı. Talebelerin hangisi diye baktı. Arı, kelebek, güvercin, at, oklar, bir sürü işaret vardı. Sanki hayvanat bahçesi diye düşündü. Sırayı da karıştırdı. Talebelere vereceğim, son anda partilerini fark etti. Mührü ıslatıp talebelerin partisine doğru elini götürdü. Aniden dengesini kaybedince arıya vurdu. Ne yaptım diye düşündü. İkincisini istesem vermezler. En iyisi kimsenin gönlü kalmasın diye güvercine kelebeğe ata oklara vurdu. Hem kendi tepkimi koymuş olurum. Protesto ederim mademki siz engelli aday göstermezsiniz alın size oy. Sırasıyla yirmi partiye de vurdu. Sonra pusula katlayıp zarfa sıkıştırdı. Zarfı da ağzıyla kapattı. Sopasını alarak sandığa doğru yürüdü. Sandık kapağındaki açıklıktan aşağı doğru savurarak:

- Bu da Gülizar'ın adaleti herkese hayırlısı olsun. Ben herkese adil davranırım.

Sonra dışarı doğru çıktı. Okul bahçesine gelince Nurlar yeni gelmişti. Onlara baktı güldü:

- Ben oyumu kullandım dedi.
- Nee! Ne yaptın nasıl kullandın diyen Nur'un yüz ifadesindeki şaşkınlık onu etkilemedi.

Gülizar'ı köşeye çekerek:

- Kime verdin. Babam kızar, beni öldürür. Aman evde söyleme. Bulaşıklar uzun sürdü ancak gelebildik.
- Tamam, sen rahat ol, Gülizar'ın adaleti var.

Nurlar oy kullanmaya gitti. O bahçede oturdu. Gelen gideni seyretti. Öğlen oldu nerdeyse sandıklar açılmak üzereydi. O öyle oturdu. Kendi köyün kalabalığını izlemek onu mutlu ediyordu. Sandık kuruluna yemek getirenler ona da vermişlerdi. Bu nedenle öğle yemeğinde eve gitme gereği duymadı.

Doğuda güneş erken doğup battığı için sandıklar saat dörtte açılırdı. Sandık açıldığında kalabalık tekrar sınıfa dalmaya başladı. Gülizar da içeri girdi. Bir sandalye oturdu açılma işini seyretti. Sandık herkesin gözü önünde açıldı. Önce zarflar sayıldı. İmzalar sayıldı. Birbirini tutuyordu. Zarflar tek tek açıldı. Her açılan zarf okudukça parti hanelerine kaydediliyor. Birilerinin yüzü gülüyor, birileri sinirleniyordu. Bir yandan da gerginlik vardı. Talebelerin partisine oy çıktıkça yüzü gülümsüyordu. Gülizar'ın oyu açılınca herkes baktı. Geçersiz denilince sandık başkanını anlamadı ama o da gülümsedi. Sonunda sayım bitti toplamalara geçildi. Babasının partisi üçüncü, dayılarının partisi ikinci talebelerin partisi birinci olmuştu köyde. Herkes tuhaf tuhaf bakarken şapkalılar dışarı çıktılar.

- Bu nasıl alâmettir. Bu nasıl olur? İnanamıyoruz. Gençler bizi köyde devirdi.

Herkeste bir şaşkınlık bir tuhaflık vardı. Hemen telefonlara sarıldılar. Sonuçlar veriliyor, sonuçlar alınıyor. Sevinç, stres, gerginlik hepsi var. Okul bahçesi bir tiyatro sahnesi gibiydi. Küçük gruplar oluşmuş, kulisler yapılıyordu.

Gülizar onları izlemeye dalmıştı. Herksın yüz ifadesine bakarak neler olup bittiğini anlıyordu. Evlerinde televizyon haberlerini izleyenler okul bahçesine doldular. Duydun mu olanları.

- Dayımların partisi baraja takılmış.

Herkes şokta. Gülizar konuşulanları duydu. Partilerin kim olduğunu da bilmezdi. Köyün içine doğru daldı. Her gördüğüne söylüyor.

- Başkanları boğulmuş barajda.

Kadınlar tüh tüh diyorlar. Gülizar eve doğru hızlanmaya başlamıştı. Aslında bu kadar hızlı yürüdüğünü görmemişti. O da farkında değildi. Avludan içeri girer girmez.

- Ana, ana! Dayımların parti başkanı barajda boğulmuş.
- Ne diyorsun diyordu annesi. Sesi tam anlaşılmıyordu.
- Başkanları barajda bulk bulk ediyormuş. Boğulmuş barajda.

İçeri doğru yaklaştı babası televizyonun başında oturmuş hop oturuyor hop kalkıyordu. Her ilden sonuç geldikçe yerinde duramıyordu. İçeride birkaç tane köylü daha vardı. .

- Baba, dayımların başkanı barajda boğulmuş. Hem de bulk bulk ederek.
- Gel Gülizar, gel. O baraj bu baraj değil. O Fırat mı ki boğulsun. O baraj farklı.
- Nasıl yani.
- Ben sana nasıl anlatayım ki bilmiyorum.

Gülizar'ı yanına oturtup, yavaşça anlatmaya başladı.

- Ülkemizde yüzde on seçim barajı vardır. Ülkemiz çapında yüzde on barajını geçemeyen partiler meclise gidemiyor. Bazı ildeki aldıkları milletvekilleri de gidemiyor. Onların yerine barajı aşan partilerin o illerdeki ilk sıralardaki kişiler milletvekilli olarak gidiyor.

Babasının anlattıklarını anlamaya çalışıyordu. Babası konuştuğu onu dinleyen bir iki köylünün de henüz bilmediğini fark etti. En sonunda babası:

- Yani onlar seçim mi kaybetmiş. Seçilememişler.
- Gülizar'ın adaleti daha âdil diyebilmişti.